

Arrest

nr. 240 796 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 februari 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2020 wordt de verzoekende partij de beslissing tot beëindiging van het verblijf gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mevrouw/Mijnheer

naam : A.-B. (..)

voornaam : S. Q. K. (..)

geboortedatum : (..)

geboorteplaats: Al Karkh-Bagdad

nationaliteit : van Iraakse herkomst

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 06/09/2013 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 22/05/2014 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 23/05/2014 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 10/09/2014 een B-kaart afgeleverd. Op heden bent u in het bezit van een C-kaart, afgeleverd op 09/12/2019, geldig 31/12/2024.

Op 27/04/2017 werd u de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaren met uitstel 5 jaren behalve 2 jaren wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

Dientengevolge werd door de DVZ op 03/01/2018 met toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS gehoord op 11/06/2018 teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 24/07/2018 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 25/07/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat gebleken is dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Bovendien was het van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 27/08/2018 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 09/12/2020 werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RVV bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 17/01/2020 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende stukken: een attest van gezinssamenstelling; een kopie van de verblijfstitel van uw echtgenote, kinderen en broers; een huurcontract; een huwelijksakte; schoolattesten van uw kinderen; een bewijs van deelname aan opleidingen en een bewijs van deelname aan een Franse cursus door uw echtgenote.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf enkel rekening houden met de actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde dat u het Rijk op 29/08/2013, met andere woorden ruim 6 jaar geleden, binnenkwam. U was op dat ogenblik reeds meerderjarig en had de volle leeftijd van 29 jaar reeds bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ruim 6 jaar en sinds de leeftijd van 29 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

U verklaarde in de vragenlijst dat u verschillende opleidingen hebt gevolgd en momenteel in opleiding bent. U gaf aan tot op heden nog geen tewerkstelling te hebben genoten in België. Ter ondersteuning van deze verklaring legde u een document dd. 27/01/2020 voor waaruit blijkt dat u een opleiding zal volgen die plaatsvindt tussen 27/01/2020 en 11/07/2020. Daarnaast legde u documenten voor waaruit

blijkt dat u een opleiding genoot van 20/08/2018 tot 19/08/2019. Ook legde u een attest dd. 02/03/2016 voor waaruit blijkt dat u een verplichte module hebt afgerond in het kader van een inburgerings- en integratietraject.

Vooreerst merken we op dat uit het geheel der stukken geenszins een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving blijkt. U verklaarde in België nog nooit tewerkstelling te hebben genoten, hoewel u hier ondertussen reeds ruim 6 jaar verblijft. Daarnaast gaf u aan opleidingen te hebben genoten, doch deze dateren allemaal pas van na 20/08/2018. met andere woorden na 5 jaar verblijf in België. Bovendien dient gewezen te worden op de opvallende chronologie der feiten, waaruit blijkt dat elke démarche die u ondernam op het vlak van opleiding dateert van na de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw vluchtelingenstatus. Bijgevolg kan u nauwelijks stukken voorleggen die wijzen op een doorgedreven integratie: het loutere feit dat u een verplichte inburgeringscursus voltooide en enkele opleidingen genoot op een verblijf van meer dan 6 jaar, getuigt geenszins van een doorgedreven integratie.

Bovendien wijzen we er op dat deze minimale inspanningen evenmin afbreuk doen aan het feit dat u door de Correctionele Rechtbank te Brussel op 27/04/2017 definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaren met uitstel 5 jaren behalve 2 jaren wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Uit het vonnis is gebleken dat u zich schuldig maakte aan feiten van mensensmokkel gepleegd ten overstaan van zowel minderjarigen en meerderjarigen, waarbij gebruik gemaakt werd van de bijzondere kwetsbaarheid van deze personen en van de activiteit een gewoonte werd gemaakt. Onder uw slachtoffers bevonden zich kinderen die op het ogenblik van de feiten amper drie jaar oud waren. De feiten werden door de correctionele rechter dan ook als bijzonder ernstig gekwalificeerd en bij de straffoemeting werd rekening gehouden met het feit dat u de wanhoop van uw landgenoten uitgebuit heeft met als enige doel winstbejag met een totale minachting voor het respect voor andermans persoon en waardigheid. Bovendien is gebleken dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, plaatsvonden op een internationale en georganiseerde manier met grote omvang.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 11/06/2018 in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus ontkende u de bewezen verklaarde feiten en gaf u aan niets te maken te hebben met uw broer F. (...), met mensensmokkel of met het bedreigen van getuigen. Hieruit blijkt een gebrek aan spijt en schuldinzicht, wat wijst op een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u verklaarde in België samen te wonen met uw echtgenote en twee minderjarige kinderen. Daarnaast gaf u aan verschillende in Irak verblijvende familieleden te hebben. Raadpleging van uw administratief dossier toont aan dat uw echtgenote en één van uw minderjarige kinderen in de loop van 2015 in België aankwamen nadat zij een aanvraag gezinshereniging hadden ingediend. Uw tweede kind werd in 2016 in België geboren. Zowel uw echtgenote als minderjarige kinderen genieten op heden verblijfsrecht in België.

Vooreerst merken we op dat het bestaan van uw gezinsleven in België u er niet van weerhouden heeft strafbare feiten te plegen die als dermate ernstig konden worden beschouwd dat ze aanleiding gaven tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus. Bovendien merken we op dat van u redelijkerwijs kon worden verwacht dat deze strafbare feiten een impact op uw gezinsleven konden hebben. Het klemmt eens te meer dat u het bijzonder ernstig feit van mensensmokkel pleegde tegenover minderjarige kinderen op een ogenblik dat u een gezinsleven in België had, waaronder minderjarige kinderen.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien kunnen de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat een gezinsleven met uw echtgenote en minderjarige kinderen enkel in België kan plaatsvinden. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar Irak. We wijzen er op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijfsrecht niet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel, bestaande uit verschillende onderdelen, kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II. Uiteenzetting van het middel

Schending van artikelen 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van artikelen 7 en 24 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: de Handvest) in werking getreden op 1 december 2009 van artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van artikel 2 van het burgerlijk wetboek, van artikelen 21, 23 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Eerste grief

De bestreden beslissing is op artikel 21 van de Vreemdelingenwet gebaseerd. Deze bepaling is sinds 29 april 2017 van kracht en geldt alleen voor de toekomst. Volgens artikel 1 (oud artikel 2) van het burgerlijk wetboek, « De wet beschikt alleen voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht». Bovendien artikel 21 kan derhalve niet van toepassing zijn op feiten die voorafgaan aan de inwerkingtreding ervan ; temeer daar Meneer A.-B. (...) vóór de inwerkingtreding van artikel 21 slechts het voorwerp had kunnen zijn van een ministerieel verwijderingsbeslissing van de minister alleen, na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen en een verschijning voor deze commissie; aangezien dit een flexibeler maatregel is (een gevaar is voldoende, terwijl een inbreuk noodzakelijk was - DOC 54 2215/001, p. 11), zonder voorafgaande verschijning voor een administratieve rechtbank, kan het niet worden gebaseerd op feiten van vóór de inwerkingtreding ervan. Het anders beoordelen zou tot gevolg hebben dat de genoemde bepaling met terugwerkende kracht wordt toegepast (met betrekking tot artikel 1/3 van de wet: arresten nr. 188 543 van 16 juni 2017 en nr. 188 338 van 14 juni 2017).

• Tweede grief

In geval van een beslissing tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet rekening worden gehouden met de grondrechten (RvV - arrest nr. 230.502 van 18 december 2019).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven. Artikel 7 van de Handvest van de grondrechten en artikel 8 EVRM garanderen het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavige geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familielevens te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees / UK, §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr. 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Volgens artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

« Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële

overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist ».

Het belang van het kind vereist dat hij niet alleen direct contact met zijn ouders kan onderhouden, maar ook regelmatige persoonlijke relaties kan onderhouden (artikelen 9.3 en 10.2 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: « Pour accorder à l'intérêt supérieur des enfants qui sont directement concernés une protection effective et un poids suffisant, les organes décisionnels nationaux doivent examiner et apprécier les éléments touchant à la commodité, à la faisabilité et à la proportionnalité d'un éventuel éloignement » van hun vader of moeder die onderdaan zijn van een derde land (EVRM - arrest Jeunesse v. The Nederlands van 3 oktober 2014, § 120).

In een arrest nr. 213.781 van 12 december 2018 herinnert uw Raad eraan dat:

« Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De Raad merkt op dat de verweerder geenszins betwist dat de verzoeker, op het moment van de bestreden beslissing, een gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote en zijn vijf minderjarige kinderen waaronder zijn jongste dochter S. Het staat evenmin ter betwisting dat dit gezinsleven ook daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Een dergelijk beschermingswaardig gezinsleven tussen ouders en minderjarige kinderen wordt overigens volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) vermoed aanwezig te zijn. Een kind, geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, maakt ipso jure deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). De band tussen een ouder en diens minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). (...)

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat artikel 8 van het EVRM in casu moet worden beoordeeld in het licht van de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling. De uitwijzing van een langdurig legaal verblijvende vreemdeling vormt in principe een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 2 juni 2015, KM./Zwitserland, § 46-47; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 39; EHRM 10 november 2015, nr. 70429/10, par. 39- 40).

De eerbiediging van het recht op privé- en gezinsleven is echter, ook bij de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling, niet absoluut. Wel is vereist dat de uitwijzing beantwoordt aan de wettigheids- en doelmatigheidsvereisten van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

De proportionaliteitsvereiste impliceert echter wel dat er in elk geval een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, KM./Zwitserland, §51).

Het betreft hier: (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf; (2) de duur van het verblijf in het gastland; (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode; (4) de nationaliteit van alle betrokkenen; (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging); (7) de vraag of er kinderen zijn

geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken: (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium, en algemeen, telkens wanneer minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dient in het kader van de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM vereist tevens het hoger belang van deze kinderen in overweging te worden genomen.

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat het hoger belang van de kinderen niet enkel in deze belangenafweging moet worden genomen in het kader van beslissingen die rechtstreeks zijn getroffen ten aanzien van kinderen, maar ook bijvoorbeeld in het kader van verblijfs- of verwijderingsbeslissing die worden getroffen ten aanzien van één van beide ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 117 - 118). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §118). '

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing) ».

In casu woont Meneer A.-B. (..) samen met zijn vrouw en zijn twee minderjarige kinderen, die een verblijfsvergunning hebben in België. De verwerende partij heeft bevestigd dat hun verblijfsvergunning niet is ingetrokken (stuk 3). Het tweede kind van Meneer A. B. (..) is in België geboren en is nooit in Irak geweest. Zijn beide kinderen gaan naar school en hebben hun leven in België opgebouwd (stuk 4).

Met betrekking tot het familie- en gezinsleven van verzoeker motiveert de bestreden beslissing : « Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u verklaarde in België samen te wonen met uw echtgenote en twee minderjarige kinderen. Daarnaast gaf u aan verschillende in Irak verblijvende familieleden te hebben. Raadpleging van uw administratief dossier toont aan dat uw echtgenote en één van uw minderjarige kinderen in de loop van 2015 in België aankwamen nadat zij een aanvraag gezinshereniging hadden ingediend. Uw tweede kind werd in 2016 in België geboren. Zowel uw echtgenote als minderjarige kinderen genieten op heden verblijfsrecht in België.

Vooreerst merken we op dat het bestaan van uw gezinsleven in België u er niet van weerhouden heeft strafbare feiten te plegen die als dermate ernstig konden worden beschouwd dat ze aanleiding gaven tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus. Bovendien merken we op dat van u redelijkerwijs kon worden verwacht dat deze strafbare feiten een impact op uw gezinsleven konden hebben. Het klemt eens te meer dat u het bijzonder ernstig feit van mensensmokkel pleegde tegenover minderjarige kinderen op een ogenblik dat u een gezinsleven in België had, waaronder minderjarige kinderen.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien kunnen de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat een gezinsleven met uw echtgenote en minderjarige kinderen enkel in België kan plaatsvinden. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf ».

De motivatie van de bestreden beslissing is stereotiep. In een gelijkaardige zaak oordeelde uw Raad dat : « de fair balance-toets met betrekking tot het gezinsleven en de minderjarige kinderen in casu bijzonder summier is. Verzoekers advocaat deelde aan de verwerende partij met een brief van 20 september 2019 mee dat verzoeker kostwinner is van het gezin waarbij verzoekers Belgische echtgenote instaat voor de vier kinderen. De bestreden beslissing beperkt zich ertoe te stellen dat : 'Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde' en motiveert vervolgens met betrekking tot verzoekers individuele situatie. Verder motiveert de beslissing dat 'de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren (kunnen) worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen'. (...)

Met het louter pomen dat het familiaal belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, toont de verwerende partij niet aan dat zij rekening heeft gehouden met de gevolgen van de beëindigingsmaatregel voor de kinderen van verzoeker. Ook met het motief dat 'de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen', toont de verwerende partij niet aan dat zij rekening heeft gehouden met de gevolgen van de terugkeer van verzoeker voor zijn kinderen in België. (...)

Er blijkt echter niet dat het gevaar voor de openbare orde werd afgemeten aan het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periodes, verzoekers gezinssituatie, zoals de duur van het huwelijk, alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven, de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsbrand (...), de leeftijd van de kinderen, of de ernst van de moeilijkheden die de huwelijkspartners zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming. Met het louter verwijzen naar de mogelijkheid van korte bezoeken en het bestaan van moderne communicatiemiddelen, toont de verwerende partij niet aan dat met deze elementen rekening werd gehouden » (RvV - arrest nr. 232.855 van 20 februari 2020).

In casu moet dezelfde conclusie worden getrokken. Aangezien verzoeker een geheel nieuw leven heeft opgebouwd in België gedurende zijn lange verblijf, zou het intrekken van zijn verblijfsrecht in België (wat hem uiteindelijk zal dwingen het Belgische grondgebied te verlaten) een inbreuk betekenen op artikel 8 EVRM. Dat de band tussen ouders en kinderen beschermd wordt door artikel 8 EVRM kan onmogelijk ter discussie staan. Het feit dat Meneer A.-B. (...) familie heeft in Irak (met wie hij geen contact meer heeft) is niet relevant, aangezien zowel het CGVS als Uw Raad hebben geconcludeerd dat een terugkeer naar Irak geen optie was. Verzoeker woont in België sinds 2013. Zijn kinderen wonen en gaan hier naar school. De verwerende partij kan redelijkerwijs niet zeggen dat de technologie en "korte bezoeken" Meneer A.-B. (...), zijn vrouw en kinderen in staat zou stellen een gezinsleven te onderhouden. De wederpartij beoordeelt het gemak, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de maatregel niet concreet. Zij heeft het proportionaliteitsbeginsel en de in de midden genoemde bepalingen geschonden.

Als verzoeker zijn verblijfsrecht verliest, zal hij niet meer redelijkerwijze in België kunnen wonen en zal hij het contact met zijn gezin verliezen. Het zal vormen onmiskenbaar een inbreuk op artikel 8 EVRM. Het wordt overigens ook niet betwist dat verzoeker zich op artikel 8 EVRM kan beroepen. Van de echtgenote en de minderjarige kinderen van verzoeker kan overigens niet verwacht worden dat ze zich met verzoeker ergens buiten België zouden vestigen. Ze hebben een verblijfsvergunning in België en de kinderen gaan sinds het begin naar school in België. Het tweede kind van Meneer A.B. (...) is in België geboren. Hun volledige gezins- en sociaal leven is in België gevestigd.

Op geen enkel moment heeft de verwerende partij de belangen van de kinderen van verzoeker in aanmerking genomen bij de belangenafweging. De kinderen van verzoeker zijn 4 jaar en 9 jaar oud. Ze hebben hun vader nodig. Het intrekken van de verblijfsvergunning van hun vader is in strijd met hun belangen, in strijd met artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, artikel 22bis van de Grondwet en met artikel 24 van de Handvest.

Volgens artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet: «Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd [2 ...]2, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden ».

De onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een beslissing van beëindiging van verblijf en van verwijdering in toepassing van de artikelen 21 en 22, moet beschouwd worden als een persoon die illegaal op het grondgebied verblijft. Bijgevolg zal zijn verwijdering gebeuren overeenkomstig richtlijn 2008/115/EG (Doe. Pari., Ch., 54, 2215/001, p. 29).

In het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie veronderstelt het begrip “gevaar voor de samenleving” dat er naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ, arrest H.T. tegen Land Baden-Württemberg, 24 juni 2015, C-373/13, punt 79 ; arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aangehaalde rechtspraak). Hieruit volgt dat, tot betrekking met de waardering van dit begrip, alle feitelijke of rechtelijke omstandigheden die verband houden met de situatie van de betrokkene en die in staat zijn om de vraag of zijn persoonlijk gedrag een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is in te lichten relevant zijn. Zijn bijvoorbeeld relevant: de aard en de ernst van de daad, het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd, of dit feit herhaald werd, ... (HvJ, arrest C-554/13, Z. Zh. tegen Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, 11 juni 2015, punt 65).

Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat : « 3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de redenen van openbare orde - die eveneens gekwalificeerd worden als dwingende redenen - bestaan uit het feit dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging afgeleid kan worden voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de bescherming van de zwakste personen in onze maatschappij (kinderen) ten allen tijde dient vooropgesteld te worden, dat dit een fundamenteel belang van onze maatschappij vormt, dat de feiten die de verzoekende partij pleegde, daar tegenin druisen. Ter staving van deze beoordeling wordt gewezen op de veroordeling van de verzoekende partij op 3 juni 2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar tot een gevangenisstraf van 3 jaar met probatie-uitstel gedurende 3 jaren en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het strafwetboek en wordt vervolgens gemotiveerd dat deze feiten een ernstige aantasting betreffen van de fysieke integriteit van een beneden gemiddeld tot zwak begaafd minderjarig slachtoffer waarbij de verzoekende partij enkel uit was op bevrediging van haar lusten en overweldigd werd door haar seksuele gevoelens, dat in het vonnis de rechter wijst op "een duidelijke problematiek m.b.t. relaties en seksualiteitsbeleving", het strafbaar opzet onderstreept alsook wijst op de laakbare houding van de verzoekende partij die de vlucht nam van zodra de politie was verwittigd en zich pas een dag later aanbod. Er wordt nog op gewezen dat de omstandigheid dat het slachtoffer een beneden gemiddeld tot zwak begaafd minderjarig slachtoffer was, de feiten en het kwaad opzet van de verzoekende partij verzwaren.

3.10. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat bij het bepalen van een gevaar voor de openbare orde dient gekeken te worden naar het gedrag van de vreemdeling waardoor zij een werkelijk, actueel en dreigend gevaar is voor de openbare orde gelet op de omstandigheden zoals vermeld in de Memorie van Toelichting - waar aldus ook wordt gewezen op de neiging tot herhaling of tot volhouden van het gedrag - alsook waar zij stelt dat seksueel misbruik van een minderjarige onder de noemer van ‘ernstige redenen van openbare orde’ kan vallen, doch dat dit niet automatisch zo is, dat moet verwezen worden naar de specifieke omstandigheden van het geval. Zij meent echter dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de periode sinds het veroordelend vonnis, dat er nochtans meer dan twee jaar verstreken is en zij steeds in vrijheid was in die periode, dat zij zich in die

periode correct heeft gedragen, dat er geen nieuwe feiten gepleegd werden en zij op geen enkele manier sociaal gevaarlijk gedrag vertoonde. De verzoekende partij meent dan ook dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag nog een actuele en werkelijke bedreiging zou vormen voor de maatschappij.

3.11. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het oordeel dat de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Immers wordt niet enkel ven/vezen naar de correctionele veroordeling en naar de omstandigheden van de feiten - zijnde verkrachting van een beneden gemiddeld tot zwak begaafde minderjarige - doch ook naar de strafmaat, naar het gedrag van de verzoekende partij - waarbij gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij enkel uit was op bevrediging van haar lusten en overweldigd werd door haar seksuele gevoelens, op haar duidelijke problematiek met betrekking tot relaties en seksualiteitsbeleving, op haar strafbaar opzet en haar laakbare houding omwille van het nemen van de vlucht zodra de politie verwittigd werd waarbij zij zich pas een dag later aanbood - en naar de impact van de feiten - waarbij gewezen wordt op de ernstige aantasting van de fysieke integriteit. Daarnaast wordt eveneens gemotiveerd dat gelet op deze elementen uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging kan worden afgeleid voor een fundamenteel belang van de samenleving waarbij wordt toegelicht dat de bescherming van de zwakste personen in onze maatschappij, met name kinderen, ten allen tijde dient vooropgesteld te worden.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt dat de verwerende partij de actuele bedreiging heeft afgeleid uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Behalve het verwijzen naar de veroordeling en de omkaderende omstandigheden van de veroordeling, meer bepaald de strafmaat, de impact van het misdrijf, het gedrag van de verzoekende partij tentoongespreid tijdens en onmiddellijk na het misdrijf en de status van het slachtoffer, worden in casu geen andere omkaderende omstandigheden in ogenschouw genomen om het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde te beoordelen. Hieruit blijkt niet dat de actuele bedreiging gebaseerd is op een beoordeling of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, noch dat de actuele bedreiging gebaseerd is op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen.

Hoewel het mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een bedreiging van de openbare orde en de ernst van een misdrijf in sommige gevallen genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen, blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat in casu door de verwerende partij werd geoordeeld dat de bedreiging van de openbare orde nog actueel en werkelijk is louter omwille van de ernst van het misdrijf en het voorafgaand gedrag van de verzoekende partij. Ook in de nota met opmerkingen wordt enkel op deze mogelijkheid gewezen, doch niet gesteld dat in casu de bedreiging van de openbare orde nog actueel en werkelijk is louter omwille van de ernst van het misdrijf en het voorafgaand gedrag van de verzoekende partij.

De verwerende partij is in casu niet nagegaan of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, noch of de ernst van het misdrijf en/of het voorafgaand gedrag volstaan om te oordelen dat aan de voorwaarde voor een actuele bedreiging van de openbare orde is voldaan.

3.12. Gezien de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het gevaar voor de openbare orde, nu, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag nog een actuele en werkelijke bedreiging zou vormen voor de maatschappij, maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk » (RvV - arrest nr. 205.100 van 8 juni 2018).

De bestreden beslissing baseert zich alleen op de veroordeling van verzoeker die van 2017 dateert. Concluderen op basis van het enige vonnis van 2017 dat Meneer A.-B. (...) in 2020 een ernstige, reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, is een kennelijke fout en is in strijd met artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet. De werkelijke en actuele aard van de inbreuk en de bedreiging wordt tegengesproken door de anciënniteit van de feiten, die meer dan vier jaar teruggaan. Het was aan de tegenpartij om rekening te houden met de tijd die sinds de opdracht van de feiten is verstreken (HvJ, 11 juni 2015, Z. Zh. en O. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie; RvV - arresten nr. 176.961 van 27 oktober 2016 en nr. 181.320 van 26 januari 2017). Verzoeker ziet wel degelijk de ernst van zijn daden in. Er wordt echter niet afdoende aangetoond dat verzoeker zal recidiveren. Bovendien heeft verzoeker ondertussen wel degelijk zijn gedrag verbeterd. De verwerende partij merkt zelf ook op dat verzoeker verschillende opleidingen heeft gevolgd en momenteel in opleiding is en dat deze opleidingen werden gevolgd na de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld. De bestreden beslissing van de verweerder houdt geen rekening met het huidige gedrag van de verzoeker om na te gaan of hij nog steeds een actueel gevaar voor de samenleving. Toch had de verwerende partij in overeenstemming met evenredigheidsbeginsel en het jurisprudentie van het HvJ rekening moeten houden met feitelijke en

gerechtelijke elementen zoals de tijdsverloop sinds de inlichtingen van de feiten, het actueel gedrag van de verzoeker...

Bij het overnemen van deze beslissing zonder daarenboven het huidig gevaar te overwegen, terwijl verzoeker elementen aanbracht die de tegengestelde richting aangaven, schendt de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel en artikel 21 en 23 van de Vreemdelingenwet uitgelegd in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Uw Raad heeft al in dit richting oordeelt dat : « Le Conseil estime toutefois qu'en fondant le constat selon lequel « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public » sur cette seule condamnation, et sur le fait que le requérant réside illégalement sur le territoire, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision...Il appartenait en effet à la partie défenderesse , en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant était constitutif d'une telle menace de prendre en considération « tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de l'examen du dossier administratif ...le requérant n'a encouru qu'une seule condamnation de deux ans, dont la moitié avec sursis, et que la décision querellée intervient deux ans et demi après l'annulation de l'interdiction d'entrée visée au point 1.7.3 du présent arrêt» (RvV - arresten nr. 176.961 van 27 oktober 2016 en nr. 181.320 van 26 januari 2017).

« 4.2. Il résulte notamment de ce qui précède que la partie défenderesse avait l'obligation en l'espèce de procéder un examen individuel, tenant compte de l'ensemble des éléments pertinents de la cause, destiné à vérifier l'existence d'une menace grave pour l'ordre public, en s'étant assurée de son caractère réel et actuel.

En l'occurrence, la partie défenderesse n'a pas procédé à un examen individuel répondant aux exigences des articles 22 et 23 de la loi du 15 décembre 1980, tels qu'interprétés à la lumière de la jurisprudence de la CJUE.

En effet, la partie défenderesse a conclu que « par [son] comportement, [la partie requérante a] porté une atteinte grave à l'ordre public et [... représente] une menace réelle, permanente et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société » sur la base d'une analyse partielle des éléments de la cause.

Ainsi, à la suite de la partie requérante, le Conseil observe que la partie défenderesse ne tient pas compte du caractère isolé de la condamnation, lequel avait pourtant été mis en évidence dans l'arrêt de la Cour d'assises du 5 octobre 2016 en ces termes : « ces faits s'inscrivent de manière isolée dans le parcours de vie de l'accusé », et alors même qu'il s'agit d'un élément pertinent pour juger du caractère réel et actuel de la menace que représenterait la partie requérante pour l'ordre public. (...)

De surcroît, le motif selon lequel « un comportement irréprochable n'est pas en soi une attitude exceptionnelle, il s'agit d'une conduite tout à fait normale à adopter que ce soit en prison ou en société », ne témoigne pas d'une véritable prise en compte du comportement adopté par la partie requérante depuis sa condamnation, alors qu'il s'agit également d'un élément de nature à influencer sur l'appréciation du caractère réel et actuel de la menace au jour où la partie défenderesse a statué. En effet, ainsi que le souligne pourtant la partie défenderesse dans sa note d'observations, citant à cet égard la jurisprudence de la CJUE, « il importe que le danger social découlant de la présence d'un étranger soit apprécié au moment même où la décision d'éloignement est prise à son égard, les éléments d'appréciation, notamment en ce qui concerne le comportement de l'intéressé étant susceptibles d'évoluer au cours du temps » (CJUE, arrêt du 22 mai 1980, aff. c-131/79, point 19).

Dans cette perspective, dès lors qu'elle se révèle incomplète, la motivation de la décision attaquée, qui se fonde essentiellement sur l'extrême gravité des faits commis, ainsi que sur leurs conséquences particulièrement dramatiques, qui ont conduit à une très lourde peine et qu'il convient de ne pas minimiser, ne peut suffire.

Le Conseil observe à cet égard que la partie défenderesse rappelle dans sa note l'enseignement de la CJUE selon lequel, lorsque plusieurs années se sont écoulées depuis la perpétration de l'infraction, comme en l'espèce, il s'impose de prendre en considération les « circonstances impliquant une disparition ou une diminution non négligeable de la menace que constituerait, pour l'ordre public, le comportement de la personne ayant fait l'objet d'une décision d'expulsion » (...)

4.3. Partant, dans les limites exposées ci-dessus, le moyen unique est fondé en sa troisième branche, en ce qu'il est pris de la violation des articles 23 et 62, §2, de la loi du 15 décembre 1980, ce qui justifie l'annulation de l'acte attaqué » (RvV - arrest nr. 224.440 van 30 juli 2019).

In zijn arrest Tsakouridis, het Hof van Justitie heeft ook veroordeld dat It adds however that the conduct of the person concerned must represent a genuine and present threat and that the expulsion measure cannot be based on the existence of previous criminal convictions or considerations of general prevention. The national authorities must undertake an individual examination of the specific case, in which they must assess whether the measure contemplated is proportionate to the aim pursued, in the light in particular of the nature and seriousness of the offence committed, the duration of residence of

the person concerned in the host Member State, the period which has passed since the offence was committed and the conduct of the person concerned during that period, and the solidity of the social, cultural and family ties with the host Member State. “

Door geen individueel onderzoek te maken en rekening gehouden met alleen de oude veroordeling van verzoeker om te concluderen dat hij een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt, heeft de verwerende partij artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet geschonden.”

2.2. Waar verzoekende partij in een eerste onderdeel van haar middel de “retroactiviteit” hekelt van artikel 21 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 2019/112 van 18 juli 2019 reeds geoordeeld heeft:

“B.35.2 (...)aangezien de beslissing tot beëindiging van het verblijf niet ertoe strekt een gedrag uit het verleden te bestraffen, maar wel de samenleving in de toekomst te beschermen tegen de dreiging die van een individu uitgaat, waarbij zijn gedrag in het verleden enkel in overweging wordt genomen als een aanwijzing voor het gevaar dat hij vormt en voor de graad van ernst van dat gevaar, hebben de in het geding zijnde bepalingen niet de retroactieve draagwijdte die de verzoekende partijen eraan toedichten.”

Bovendien gaat de verzoekende partij er met haar kritiek aan voorbij dat voor de inwerkingtreding van artikel 21 van de vreemdelingenwet met de wet van 29 april 2017 er reeds een soortgelijke bepaling opgenomen was in (oud) artikel 22 van de vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoekende partij kan niet aangenomen worden. Het eerste onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.6.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven

bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.6.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.6.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.6.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.6.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.6.6. De verzoekende partij betoogt in een tweede onderdeel van het eerste middel in essentie dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar familie- en gezinsleven met haar partner en minderjarige kinderen. Zij meent dat de motivering dienaangaande stereotiep is en wijst erop dat zij een geheel nieuw leven heeft opgebouwd in België gedurende haar lange verblijf. Het feit dat zij familie heeft in Irak is niet relevant, aangezien zij niet kan terugkeren. Zij benadrukt dat zij sinds 2013 in België woont en dat haar kinderen hier naar school gaan. De verwerende partij kan niet redelijkerwijze stellen dat korte bezoeken en technologie haar in staat stellen een gezinsleven te onderhouden. Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden. Als zij haar verblijfsrecht verliest, zal zij niet meer in België kunnen wonen en zal het contact met haar gezin verloren gaan. Er kan van haar gezin niet verwacht worden dat ze zich ergens buiten België vestigen. Zij zijn verblijfsgerechtigd en de kinderen gaan sinds het begin naar school in België. Het tweede kind is ook in België geboren. Het hele gezins- en sociale leven speelt zich in België af. Op geen enkel moment heeft men rekening gehouden met de belangen van de kinderen. Deze zijn vier en negen jaar oud. Zij hebben hun vader nodig en de beëindiging van het verblijf is dan ook in strijd met de belangen van de kinderen.

2.6.7. In de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij motiveert de verwerende partij als volgt aangaande het gezins- en privéleven van verzoekende partij:

“Vooreerst merken we op dat uit het geheel der stukken geenszins een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving blijkt. U verklaarde in België nog nooit tewerkstelling te hebben genoten, hoewel u hier ondertussen reeds ruim 6 jaar verblijft. Daarnaast gaf u aan opleidingen te hebben genoten, doch deze dateren allemaal pas van na 20/08/2018. met andere woorden na 5 jaar verblijf in België. Bovendien dient gewezen te worden op de opvallende chronologie der feiten, waaruit blijkt dat elke démarche die u ondernam op het vlak van opleiding dateert van na de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw vluchtelingenstatus. Bijgevolg kan u nauwelijks stukken voorleggen die wijzen op een doorgedreven integratie: het loutere feit dat u een verplichte inburgeringscursus voltooide en enkele opleidingen genoot op een verblijf van meer dan 6 jaar, getuigt geenszins van een doorgedreven integratie.

Bovendien wijzen we er op dat deze minimale inspanningen evenmin afbreuk doen aan het feit dat u door de Correctionele Rechtbank te Brussel op 27/04/2017 definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaren met uitstel 5 jaren behalve 2 jaren wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Uit het vonnis is gebleken dat u zich schuldig maakte aan feiten van mensensmokkel gepleegd ten overstaan van zowel minderjarigen en meerderjarigen, waarbij gebruik gemaakt werd van de bijzondere kwetsbaarheid van deze personen en van de activiteit een gewoonte werd gemaakt. Onder uw slachtoffers bevonden zich kinderen die op het ogenblik van de feiten amper drie jaar oud waren. De feiten werden door de correctionele rechter dan ook als bijzonder ernstig gekwalificeerd en bij de straffoemeting werd rekening gehouden met het feit dat u de wanhoop van uw landgenoten uitgebuit heeft met als enige doel winstbejag met een totale minachting voor het respect voor andermans persoon en waardigheid. Bovendien is gebleken dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, plaatsvonden op een internationale en georganiseerde manier met grote omvang.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 11/06/2018 in het kader van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus ontkende u de bewezen verklaarde feiten en gaf u aan niets te maken te hebben met uw broer F. (...), met mensensmokkel of met het bedreigen van getuigen. Hieruit blijkt een gebrek aan spijt en schuldinzicht, wat wijst op een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u verklaarde in België samen te wonen met uw echtgenote en twee minderjarige kinderen. Daarnaast gaf u aan verschillende in Irak verblijvende familieleden te hebben. Raadpleging van uw administratief dossier toont aan dat uw echtgenote en één van uw minderjarige kinderen in de loop van 2015 in België aankwamen nadat zij een aanvraag gezinshereniging hadden ingediend. Uw tweede kind werd in 2016 in België geboren. Zowel uw echtgenote als minderjarige kinderen genieten op heden verblijfsrecht in België.

Vooreerst merken we op dat het bestaan van uw gezinsleven in België u er niet van weerhouden heeft strafbare feiten te plegen die als dermate ernstig konden worden beschouwd dat ze aanleiding gaven tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus. Bovendien merken we op dat van u redelijkerwijs kon worden verwacht dat deze strafbare feiten een impact op uw gezinsleven konden hebben. Het klemmt eens te meer dat u het bijzonder ernstig feit van mensensmokkel pleegde tegenover minderjarige kinderen op een ogenblik dat u een gezinsleven in België had, waaronder minderjarige kinderen.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien kunnen de contacten met familie en vrienden in België ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat een gezinsleven met uw echtgenote en minderjarige kinderen enkel in België kan plaatsvinden. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar Irak. We wijzen er op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt."

2.6.8. Inzake het privéleven van verzoekende partij:

Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat, ondanks een verblijf van ruim zes jaar, verzoekende partij nooit gewerkt heeft in België. Verder blijkt dat elke démarche die verzoekende partij ondernam inzake opleidingen, gebeurden na de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van haar vluchtelingenstatus. De verwerende partij is van oordeel dat dergelijke minimale inspanningen bezwaarlijk getuigen van een doorgedreven integratie. Dit temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij op 27 april 2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar met uitstel van 5 jaar behalve 2 jaar wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Zo blijkt dat de slachtoffers van verzoekende partij ondermeer kinderen van amper drie jaar oud waren. Bij de straftoemeting werd rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij de wanhoop van haar landgenoten heeft uitgebuit met als enig doel winstbejag met een totale minachting voor het respect voor andermans persoon en waardigheid. Tevens vonden de feiten op internationale en georganiseerde manier met grote omvang plaats. Verder blijkt dat verzoekende partij haar deelname aan deze feiten blijft ontkennen, ondanks haar veroordeling, hetgeen duidelijk getuigt van een gebrek aan spijt en schuldinzicht hetgeen wijst op een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid waardoor niet uitgesloten kan worden dat zij dit gedrag naar de toekomst zal herhalen.

Inzake het gezinsleven van verzoekende partij:

De verwerende partij aanvaardt dat verzoekende partij in België een gezinsleven heeft met haar echtgenote en twee minderjarige kinderen die allen verblijfsrecht hebben in België. Zij wijst er echter op dat dit gezinsleven verzoekende partij er niet van weerhouden heeft ernstige strafbare feiten te plegen hetgeen tot de intrekking van haar vluchtelingenstatus heeft geleid. Verzoekende partij kon redelijkerwijze verwachten dat haar gedrag een impact kon hebben op haar gezinsleven. De verwerende partij acht de familiale belangen ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Zij stelt dat verzoekende partij haar contacten met vrienden en familie in België ook op andere manieren kan onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Verder stelt verwerende partij vast dat niet blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven niet elders dan in België kan verderzetten. Verder wijst de verwerende partij erop dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied inhoudt en haar derhalve niet verplicht terug te keren naar Irak.

2.6.9. Aangezien verzoekende partij verblijfsrecht had in België, betreft de bestreden beslissing een weigering van voortgezet verblijf. Derhalve dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

De legaliteit - de beslissing is gebaseerd op artikel 21 van de vreemdelingenwet - noch de legitimiteit - het voorkomen van strafbare feiten - van de bestreden beslissing kunnen ernstig worden betwist.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft al herhaaldelijk benadrukt dat een staat, ingevolge internationaal recht en onderworpen aan zijn verdragsverplichtingen, het recht heeft om de toegang en het verblijf van vreemdelingen op zijn grondgebied te controleren (zie ondermeer *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). Het EVRM garandeert niet het recht van een vreemdeling om een bepaalde staat binnen te komen en er te verblijven, en contracterende staten mogen een vreemdeling die veroordeeld werd voor strafbare feiten uitzetten in navolging van hun taak om de openbare orde te vrijwaren. Desondanks zal een inmenging in iemands privé- of familielevens artikel 8 EVRM schenden tenzij deze inmenging verantwoordt kan worden ingevolge het tweede lid van artikel 8 EVRM, meer bepaald wanneer deze inmenging *“in overeenstemming met de wet”* is, zij één of meerdere in het tweede lid opgesomde legitieme doelen nastreeft en wanneer zij *“noodzakelijk is in een democratische maatschappij”* om het of de legitieme doelen te bereiken. De relevante criteria om te bepalen of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving zijn reeds uiteengezet in *Üner v. the Netherlands* [GC], §§ 54-55 and 57-58; *Maslov v. Austria* [GC], §§ 72-73; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012. Deze criteria zijn:

- de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit
- de duurtijd van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de staat die hem wil verwijderen
- de verstreken tijd sinds het gepleegde strafbare feit en het gedrag van de vreemdeling in tussentijd
- de nationaliteiten van de verschillende betrokken personen
- de familiale situatie van de vreemdeling, zoals de duurtijd van zijn huwelijk, en andere elementen waaruit de effectiviteit van het familielevens tussen partners blijkt
- of de partner op de hoogte was van het gepleegde strafbare feit op het ogenblik dat hij/zij een relatie aanging met de vreemdeling
- of er kinderen zijn, wat hun leeftijd is
- de moeilijkheden waarmee de partner geconfronteerd kan worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen
- het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de moeilijkheden waarmee de kinderen geconfronteerd kunnen worden in het land waarnaar de vreemdeling wordt uitgewezen
- de hechtheid van sociale, culturele en familiale banden in het gastland en het land van bestemming.

In casu dient beoordeeld te worden of de verwijdering noodzakelijk is in een democratische samenleving.

2.6.10. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, hetgeen als ernstig mag beschouwd worden, gelet op de straf die haar werd opgelegd, met name vijf jaar gevangenisstraf waarvan twee jaar effectief en de rest met uitstel. De strafbare feiten werden gepleegd op een ogenblik dat verzoekende partij meerderjarig was. Verzoekende partij verblijft slechts zes jaar op het Belgische grondgebied en heeft aldus de meerderheid van haar leven - ruim achtentwintig jaar - elders dan in België doorgebracht. Bovendien kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij stelt dat verzoekende partij haar tijd in België geenszins benut heeft om zichzelf terdege te integreren. Zo heeft zij in die zes jaren nooit gewerkt en is zij pas niet-verplichte opleidingen beginnen volgen nadat haar vluchtelingenstatus werd ingetrokken. Er kan dus aangenomen worden dat de inspanningen die verzoekende partij thans levert duidelijk ingegeven zijn door de gevolgen van haar daden op verblijfsrechtelijk gebied en niet vanuit een persoonlijke overtuiging om zich in de Belgische maatschappij te integreren. Dit temeer in het licht van de vaststelling dat – ondanks haar veroordeling – verzoekende partij blijft ontkennen strafrechtelijke feiten te hebben gepleegd en zij dus geen berouw of

schuldinzicht kent. Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij liever haar heil zocht in het plegen van zwaarwichtige criminele feiten met het oog op gemakkelijk geldgewin dan zich in de Belgische maatschappij te integreren via tewerkstelling en op die manier in inkomsten te voorzien. Daaraan toevoegend blijkt uit het administratief dossier nog – meer bepaald de vragenlijst die de verzoekende partij op 29 januari 2020 heeft ingevuld – dat zij geen Frans of Nederlands kan lezen of schrijven en dat zij slechts een beetje Frans kent. De Raad dient aldus vast te stellen dat een verblijf van zes jaar verzoekende partij er evenmin toe genoopt heeft zich te bekwamen in één van de landstalen. Ook dit getuigt van een gebrek aan zin tot integratie. De Raad acht het – gelet op voorgaande – geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelde dat het privéleven van verzoekende partij niet opweegt tegen het publieke belang, met name het voorkomen van strafbare feiten. De bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf betreft geen onredelijke inmenging in het privéleven van verzoekende partij.

2.6.11. Wat betreft het gezinsleven van verzoekende partij acht de Raad het evenmin kennelijk onredelijk dat de verwerende partij erop wijst dat het hebben van een vrouw en minderjarige kinderen de verzoekende partij er niet van weerhouden heeft ernstige strafbare feiten te plegen, waarvan bovendien ook minderjarigen het slachtoffer waren. Van verzoekende partij kon verwacht worden dat zij zich bewust was van het feit dat haar handelen een impact zou hebben op verblijfsrechtelijk vlak en aldus op de beleving van haar gezinsleven. Deze wetenschap heeft verzoekende partij er evenwel niet van weerhouden toch strafbare feiten te plegen. Verder blijkt dat de echtgenote en minderjarige kinderen van verzoekende partij wel verblijfsrecht hebben in België en dat verzoekende partij niet terug kan naar Irak, maar de verzoekende partij overtuigt niet waar zij stelt dat een gezinsleven enkel in België mogelijk is. Zij maakt niet aannemelijk dat het verderzetten van haar gezinsleven in een derde land uitgesloten is. (cfr. EHRM, Decision, Application no. 72586/11 E.K. v. the Netherlands, overweging 83). Zoals de verwerende partij vaststelt, verblijft de echtgenote van verzoekende partij pas sinds 2015 in België. Verder zijn de kinderen nog zeer jong (respectievelijk negen en bijna vier jaar) waarvan het oudste kind de eerste vijf jaar in Irak heeft doorgebracht en kan aangenomen worden dat beide kinderen over een groot aanpassingsvermogen beschikken dat hen toelaat zich gemakkelijk aan te passen in een ander land. Hoewel het gezin van verzoekende partij legaal verblijf heeft in België, is het hun vrije keuze de verzoekende partij te volgen naar een derde land waar zij hun gezinsleven verder kunnen zetten en er wordt niet aangetoond, gelet op de jeugdige leeftijd van de kinderen, dat dit voor de kinderen bijzonder moeilijk zal zijn.

De Raad wijst er voorts op dat het EHRM in de zaak *Jeunesse v. the Netherlands* [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014) benadrukt heeft dat *“that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (eigen vertaling: er is een brede consensus, ook in internationaal recht, dat in alle beslissingen aangaande kinderen, hun welzijn van groot belang is. Hoewel dit alleen niet beslissend kan zijn, moet aan het welzijn van de kinderen een belangrijk gewicht worden toegekend. Derhalve moet de beslissing nemende autoriteit in principe nagaan of de verwijdering van een ouder die geen onderdaan is praktisch, haalbaar en proportioneel is teneinde effectieve bescherming en voldoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die er direct door geraakt worden.).

In de zaak *Salem v. Denmark* van 1 december 2016 heeft het EHRM er verder op gewezen dat, hoewel voorgaand principe van toepassing is op alle beslissingen aangaande kinderen, in de context van de verwijdering van een ouder die geen onderdaan is, als gevolg van een veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de misdrijfpleger aangaat. Verder blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in dergelijke gevallen de aard en ernst van het strafbare feit of het crimineel verleden zwaarder kan doorwegen dan de andere in overweging te nemen criteria (see, for example, *Üner v. the Netherlands* [GC], §§ 62-64 and *Cömert v. Denmark* (dec.), 14474/03, 10 April 2006).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: *“55. In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in*

principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

56. *Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76)."* (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.).

Zoals hoger reeds gesteld heeft het gezin van verzoekende partij verblijfsrecht in België en kunnen zij ervoor opteren in België te blijven. De bestreden beslissing heeft immers enkel betrekking op verzoekende partij en zorgt er niet voor dat het gezin van verzoekende partij haar verblijfsrecht verliest. De vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden wanneer zij gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten is in die optiek aldus minder relevant, dit nog naast de vaststelling dat het niet is aangetoond dat het volgen van verzoekende partij naar het buitenland door het gezin zware obstakels met zich meebrengt (zie bespreking dienaangaande hoger). Wat in casu eerder van belang is, is de vraag welke moeilijkheden de kinderen zouden ondervinden in België omwille van de scheiding met hun vader. In dat verband dient vastgesteld te worden dat de kinderen bij de moeder verblijven en deze dus voor de kinderen zorgt en kan zorgen. Verder blijkt ook niet dat de moeder en kinderen van verzoekende partij afhankelijk zijn op financieel vlak. Zoals hoger al vastgesteld heeft verzoekende partij, ondanks een verblijf van zes jaar in België, zich nooit de moeite getroost te werken en blijkt uit het administratief dossier dat het gezin van verzoekende partij beroep moet doen op maatschappelijke dienstverlening om in hun onderhoud te voorzien (attest OCMW van 7 februari 2019 waaruit blijkt dat het gezin van verzoekende partij leefloon geniet ten bedrage van 1 254, 82 euro per maand) en dat zij sociaal voordelig kunnen huren gezien hun situatie via de financiële tussenkomst van het Waalse Gewest (zie huurcontract van "*Habitations Sociales de Saint-Nicolas*"). Bijgevolg is het niet de verzoekende partij, maar wel de Belgische staat die instaat voor het onderhoud van haar gezin. Er blijkt dan ook niet dat het gezin, in het bijzonder de kinderen, moeilijkheden zal ondervinden om verder te verblijven in België zonder verzoekende partij. Verder maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij geen contact met haar gezin kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken, zoals de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing. Verzoekende partij houdt het louter op een subjectieve overtuiging dat contact op dergelijke manier niet mogelijk is, maar noch uit het administratief dossier noch uit hetgeen verzoekende partij stelt blijkt dat er effectief hinderpalen zijn om contact op die manier te onderhouden. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in haar gezinsleven, rekening houdende met de ernst van de door haar gepleegde feiten (cfr. EHRM, Assem Hassan Ali C v. Denmark van 23 oktober 2018).

De Raad wijst er tenslotte nog op dat, zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, deze beslissing an sich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Enkel het verblijf van verzoekende partij op het Belgische grondgebied wordt beëindigd in dit stadium. In dit stadium blijkt dan ook sowieso niet dat het gezinsleven van verzoekende partij door de bestreden beslissing aangetast wordt (zie EHRM, K. v. The Netherlands, Decision, Application no. 33403/11, 25 september 2012, overwegingen 43 e.v.).

2.6.12. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk noch een schending van de door haar andere aangehaalde bepalingen die betrekking hebben op de bescherming van het gezins- en privéleven. Voor zover de verzoekende partij wijst op de belangen van het kind – waarbij zij ook verwijst naar het Kinderrechtenverdrag en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – dient, gelet op de bespreking hoger inzake de kinderen, besloten te worden dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken kinderen. De

verzoekende partij toont met haar uiteenzettingen niet aan dat de verwerende partij het belang en het welzijn van de kinderen in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend.

2.7. In een derde onderdeel van het enig middel betoogt verzoekende partij dat moet blijken dat uit haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde moet blijken. Zij meent dat de bestreden beslissing zich enkel baseert op de veroordeling van 2017 en dat uit deze enkele veroordeling voorgaande niet blijkt. Zij wijst erop dat de feiten vier jaar geleden werden gepleegd. Verder ziet zij wel degelijk de ernst van haar daden in. Er wordt niet voldoende aangetoond dat zij zal recidiveren. Zij heeft ondertussen wel degelijk haar gedrag verbeterd. Zij wijst op de opleidingen die zij na haar veroordeling heeft gevolgd en volgt. Er wordt geen rekening gehouden met haar huidig gedrag.

2.8. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 overwogen:

“B.18.2. De « redenen » en de « ernstige redenen » van openbare orde of nationale veiligheid moeten worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd bij artikel 14 van de bestreden wet, waarin wordt vermeld dat de beslissingen tot beëindiging van het verblijf enkel kunnen worden gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en dat dat gedrag « een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving [moet] zijn ». In die bepaling wordt eraan toegevoegd dat « motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, [...] niet [mogen] worden aangevoerd » en wordt gepreciseerd dat bij het nemen van de beslissing rekening moet worden gehouden « met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid » die is begaan of met het gevaar dat van de betrokken vreemdeling uitgaat.

(..)

B.19.2. De beslissing om een einde te maken aan het verblijfsrecht van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling om redenen of ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid is geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar wel een preventieve administratieve veiligheidsmaatregel die door de autoriteiten wordt genomen vanuit de zorg om de openbare orde en de nationale veiligheid op het grondgebied te bewaren. De verplichting die de Staten hebben om de orde te handhaven en misdrijven te voorkomen vormt een wettig doel dat een dergelijke beslissing verantwoordt, voor zover zij « in een democratische samenleving noodzakelijk » is (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §§ 67-68).”

In dat opzicht is het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen, zelfs indien dat een indicator kan zijn voor de gevaarlijkheid van de betrokken persoon, niet het enige element dat in overweging moet worden genomen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft daarenboven geoordeeld :

« Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde [veronderstelt] in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan [...] van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » (o.a., HvJ, 27 oktober 1977, Régina t. Pierre Bouchereau, punten 29 en 35; 24 juni 2015, C-373/13, H. T., punt 79; grote kamer, 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K. en H. F., punt 41).

B.19.3. Het bestaan van één of meer ten aanzien van de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen is noch een noodzakelijke voorwaarde, noch een voldoende voorwaarde, opdat een beslissing wordt genomen waarbij aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gemaakt om reden of om ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid. Zoals in artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, wordt gepreciseerd, moet een individueel onderzoek geval per geval worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij dat onderzoek moeten weliswaar de eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit.”

Het is aan de nationale overheden, in casu de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het

voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

2.9. Uit het administratief dossier, meer bepaald kopie van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel, blijkt dat verzoekende partij op 27 april 2017 door de Correctionele rechtbank te Brussel werd veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van vijf jaar, uitgezonderd twee jaar gevangenisstraf, een geldboete van 162.000 euro en ontzetting uit zijn rechten, zoals bedoeld in artikel 31 Sw., gedurende een termijn van tien jaar, dit wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Het betrof hierbij feiten gepleegd ten overstaan van zowel minderjarigen als meerderjarigen, waarbij misbruik werd gemaakt van de bijzondere kwetsbaarheid van deze personen en van de activiteit een gewoonte werd gemaakt. De feiten werden gepleegd binnen de context van een criminele organisatie. Uit de getuigenverklaringen blijkt verder dat verzoekende partij er niet voor terugdeinsde de getuigen in het gerechtelijk onderzoek naar voorgaande feiten te bedreigen en hen te verplichten een kopie van hun getuigenis af te geven, zoniet zouden er represailles volgen. Verzoekende partij dreigde er tevens mee mensen naar de ouders van de getuige te sturen in Irak indien de getuigenverklaring niet werd gewijzigd en een verklaring afgelegd werd bij de advocaat van de broer van verzoekende partij (de broer van verzoekende partij had blijkens het vonnis een leidende rol in de organisatie). Verzoekende partij stelde tevens het huis van de ouders van de getuige te doen ontploffen (p. 21 van het vonnis). Bij de bepaling van de strafmaat heeft de rechtbank rekening gehouden met de bijzondere ernst van de feiten, het feit dat de gedaagden de kwetsbare positie van hun slachtoffers hebben misbruikt met als enig oogmerk winst en met een totaal gebrek aan respect voor het slachtoffer en de waardigheid van anderen. Verder heeft de rechtbank ook gewezen op het internationale en georganiseerde karakter van de feiten alsook hun omvang. De rechtbank is van mening dat zware straffen moeten opgelegd worden, rekening houdende met de graad van betrokkenheid van elkeen van de daders. Omdat de verzoekende partij nooit eerder veroordeeld is geweest tot een criminele straf of correctionele opsluiting van meer dan twaalf maanden, wordt haar het voordeel van het uitstel gegeven onder de voorwaarden zoals verder blijkt uit de strafmaat.

Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, moreel bijzonder verwerpelijk en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. Bij de bepaling van de strafmaat wees de rechtbank op de bijzondere ernst van de feiten, waarbij de beklaagden de wanhoop van hun landgenoten hadden uitgebuit met als enige doel winstbejag en met een totale minachting voor het respect voor andermans persoon en waardigheid. Tevens vestigde de rechtbank de aandacht op de internationale en georganiseerde aard van de feiten alsook op hun omvang, in het geval van verzoekende partij zevenentwintig slachtoffers (p. 2-4 en p. 23). Het lijdt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoekende partij op 27 april 2017 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing ent de verwerende partij zich niet louter op de strafrechtelijke veroordeling om te besluiten dat verzoekende partij naar de toekomst toe nog een gevaar oplevert voor de samenleving en het verblijf te beëindigen. Immers beschrijft de verwerende partij de criminele feiten waartoe de verzoekende partij zich heeft laten verleiden en wijst zij erop dat het gaat om bijzonder ernstige feiten, zowel ten overstaan van minder- als meerderjarigen, en waarbij verzoekende partij gebruik maakte van de bijzondere kwetsbaarheid van de slachtoffers en zij van de criminele feiten een gewoonte maakte. De verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij daarbij maar één doel voor ogen had, met name winstbejag, daarbij een totaal gebrek aan respect voor andermans persoon en waardigheid betonend. Deze feiten speelden zich dan nog eens in een internationale en georganiseerde context met grote omvang af. Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij de door haar gepleegde feiten bleef ontkennen, wat getuigt van een gebrek aan spijt en schuldinzicht en wat wijst op een volgehouden, criminele ingesteldheid, waardoor het niet uitgesloten is dat zij haar gedrag naar de toekomst toe zal herhalen. De verwerende partij besluit hieruit dat: *"uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt."*

Zoals de verwerende partij terecht benadrukt, gaat het hier niet om één geïsoleerd crimineel feit, maar blijkt uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Brussel de omvang van de gepleegde strafbare feiten, waarbij de criminele activiteiten van verzoekende partij diverse slachtoffers maakte en deze activiteiten zich jarenlang voordeden tussen begin 2014 en eind 2016. Verzoekende partij was

onderdeel van een criminele organisatie van Iraakse origine die heel gestructureerd en op internationale wijze tewerk ging vanop het Belgische grondgebied. Deze organisatie liet zich aanzienlijke bedragen betalen om op illegale wijze mensen met voornamelijk Iraakse origine naar België te smokkelen, daarbij gebruik makende van valse of vervalste documenten. Het gegeven dat de feiten dateren van vier jaar geleden, heeft geenszins te maken met de intentie van verzoekende partij om met haar criminele activiteiten te stoppen, maar kan eerder redelijkerwijze gevonden worden in het feit dat de organisatie sinds september 2015 in het vizier kwam van de politionele diensten. Er blijkt aldus niet dat verzoekende partij zelf tot het inzicht was gekomen dat de feiten die zij pleegde laakbaar waren. Deze vaststelling wordt verder ondersteund door het feit dat uit het vonnis blijkt dat verzoekende partij er niet voor terugdeinsde om de getuigen in het gerechtelijk onderzoek tegen de criminele organisatie te bedreigen. Ook nadien, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 juni 2018 bleef verzoekende partij de door de rechtbank bewezen geachte feiten ontkennen en stelde zij niets te maken te hebben met haar broer (spilfiguur in de criminele organisatie), met mensensmokkel of het bedreigen van getuigen. Bijgevolg, hoewel de feiten inderdaad dateren van vier jaar geleden, dient opgemerkt dat uit het gedrag van verzoekende partij nadien, meer bepaald het bedreigen van getuigen (ook al hebben deze bedreigingen zich eveneens voorgedaan in 2016) en het zelfs in 2018 nog steeds ontkennen van haar betrokkenheid bij de feiten, inderdaad een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waarbij het redelijk is te stellen dat verzoekende partij ook naar de toekomst toe nog steeds een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Het betoog van verzoekende partij dat zij ondertussen haar gedrag heeft verbeterd doordat zij na de feiten opleidingen is gaan volgen kunnen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen, temeer, zoals de verwerende partij er ook terecht op wijst, verzoekende partij de niet-verplichte opleidingen pas is gaan volgen op een moment nadat haar vluchtelingenstatus werd ingetrokken. Het volgen van opleidingen is aldus eerder ingegeven door de mogelijke gevolgen die zij vreesde op verblijfsrechtelijk vlak maar niet omdat verzoekende partij tot inkeer kwam en er geen risico op recidive meer zou zijn.

De Raad benadrukt dat het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten niet impliceert dat de verwerende partij niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven zoals vermeld in de bestreden beslissing. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissing werd duidelijk gewezen op de bijzondere ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten, op de omvang van de door verzoekende partij gepleegde feiten die zich afspeelden binnen een context van een criminele vereniging en op internationaal niveau, op het feit dat zij de feiten is blijven ontkennen en dat haar motief gelegen was in gemakkelijk geldgewin, dat de feiten des te erger zijn nu deze werden gepleegd ten aanzien van personen in een bijzonder kwetsbare positie en dat zij geen berouw of schuldinzicht toonde, zodat een volgehouden voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid blijkt waardoor niet valt uit te sluiten dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing kan verzoekende partij geenszins stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar huidig gedrag om na te gaan of zij nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde.

2.10. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER